

**The Hundred
Year-Old Man
Who Climbed
Out of The Window
and Disappeared**

JONAS JONASSON

သက်တော်ရာကျော်
ရှည်စေသော်
သင့်လူ

သက်တော် ရာကျော်ရှည်စေသော် သင့်လူ

အားလုံးဟာ သူ့သဘော သူ့ဆောင်တာပဲ။

ဖြစ်စရာရှိတာဟာ ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာ ပဲ။

(၁)

၂၀၀၅၊ မေ ၂၊ တနင်္လာ။

နဂိုကတည်းက စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လူတကာ
လျှောက်ပြောခဲ့ပြီးသားလို ခင်ဗျား ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ နို့ပေသိ အယ်လန် ကားလ်ဆန်
ကတော့ အဲသလောက် စောက်ရစ်တက် စဉ်းစားမနေဘူး။

ဒီအကြံ သူ့ခေါင်းကြီးထဲ ဝင်လာလာချင်း မန်ကိုပင်းမြို့၊ လူအိုရုံမြေညီထပ်
သူ့အခန်း ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အခန်းထဲကနေ အပြင်ဘက် ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်ဇောပေါ်
သူ ကျော်ချလိုက်တယ်။

ခင်ဗျားတို့ ကတော့ 'အမလေး ဒါလေးများ ...' လို့ ထင်ချင် ထင်ကြလိမ့်မယ်။
ဒါလေးမများ နဲ့ အသက်တစ်ရာ အဘိုးကြီး အယ်လန်အဖို့ ဒါ မဟာစွန့်စားခန်းကြီးပဲ။ အဲဒီ နေ၊
အဲဒီ အချိန်က လူအိုရုံမှာ သူ့အသက် ရာပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပဖို့ အချိန်တစ်နာရီလောက်ပဲ
လိုတော့တာ။ မြို့တော် ဝန်ရော၊ သတင်းထောက်တွေ ရော၊ လူအိုရုံဝန်ထမ်းတွေ ရော၊
လူအိုရုံညွှန်မှူး ဒေါသအိုးမကြီး အဲလစ်ရော ... စုံစုံညီညီ တက်ရောက်ပြီး ဝှဲချီးကျင်းပမယ့်
ရာပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာ အချိန်အခါသမယမှာ ပေါ်မလာ ပျောက်ဆုံးဇာတ်ခင်းသူ ကတော့
မွေးနေ့ရှင်ကလေး မောင်မောင်အယ်လန်ပေါ့။

၂၀၀၅၊ မေ ၂၊ တနင်္လာ။

အယ်လန်ဟာ ပန်းခင်းထဲမှာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေတယ်။ ကုတ်အညို၊
ဘောင်းဘီအညို၊ အိမ်တွင်းစီး ညှပ်ဖိနပ်အညိုတွေ ကို ဆင်ယင်ထားတဲ့ အယ်လန်ဟာ
ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့်ကြည့်မြင်တဲ့ စွန်ဦးတီထွင် ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် တော့
မဟုတ်ပေဘူး။ နို့ ... ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်မှာ ဘယ်သူ ကများ ခေတ်မီနိုင်မှာ မို့လဲ။ ဘာကိုများ
တီထွင်ရဦးမှာ လဲ။ ဘယ်သူ့ကို ခေါင်း ဆောင်နိုင်ဦးမှာ လဲ။ ရာပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာ
အခမ်းအနားက ထွက်ပြေးလာ တယ်ဆိုတာ အသက်တစ်ရာတန်း လူ တစ်ယောက် အဖို့
ထူးထွေသိအံ့ရာသော ဝိ ကိစ္စကြီးလို့ ဆိုခဲ့ရင် အသက်တစ်ရာထိ နေနိုင်တယ်ဆိုတာကိုက
ထူးပေ ဆန်းပေသည်လို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ်။

ပထမတော့ အခန်းထဲ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ဝင်ပြီး ဦးထုပ်နဲ့ ဖိနပ်
ပြန်ယူဦးမလို့ပဲ။ နောက်တော့ အတွင်း အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို စမ်းမိတော့ စိတ်
ပြောင်းသွား တယ်။ ညွှန်မှူး၊ အဲလစ်ဆိုတဲ့ဟာမကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဆဌမ အာရုံရှိတယ်လို့
ဆိုတာကိုး။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ဗောဒကာတွေ ဝှက်ထားရင် ဒင်း အမြဲတမ်း
ရှာတွေ့ တယ်။ ခုလောက်ဆို ဒီဟာမကြီးဟာ သူ့အခန်းထဲမှာ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့
အနံ့လိုက်ခံနေလောက်ပြီ။ ငါးကြီးတစ်ကောင် ဘယ်လွတ်သွားလဲ မသိလို့ သံသယတွေ
ဖြစ်နေလောက်ပြီလားမသိ။

ကဲ ... ကဲ ... အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်မှ ဖြစ်မဟေ့လို့ အယ်လန်ခမျာ အတွေ
ပေါက်၊ ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်ဇောပေါ်မှာ ဂျိုး ဂျိုး ဂျွတ်ဂျွတ် မြည် နေတဲ့ နူးတုန်ကြီးနဲ့ သူ
လမ်းလျှောက်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေလေးငါးရာက ပုန်းဖို့ လျှိုးဖို့ အဖော်ကောင်းဆိုတာ သူ
ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်။ ပေါက်ပင် ပေါက်ငြား တစ်ချက်တော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့
လှည့်ကြည့် ဖြစ်အောင် ကြည့်မိသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်အထိ ဒီလူအိုရုံကို
သူ နောက်ဆုံး ခေါင်းချရမယ့်နေရာလို့ တထစ်ချ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ။ ခုတော့လည်း

ဘယ်နားနေနေ၊ ဘယ်နားသေသေ ဘာစောက်ရေး ပါမတဲ့တုံး။

အနှစ် တစ်ရာ သက်တမ်းရှိနေတဲ့ လူအိုကြီးဟာ သူ့ ရှူရှူ ဖိနပ်တွေ ကို နေသားတကျ ပြင်စီးနေတယ်။ ဘာ ... ရှူရှူ ဖိနပ်၊ ဟုတ်စ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလောက် အိုရွဲနေတဲ့ဟာကြီးတွေ ဟာ ဖိနပ်ပေါ် ရှူရှူ မကျအောင် ကော့ပန်း ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ပန်းခြံတစ်ခုကို ဖြတ်၊ မြို့ ပိန် မြို့ သိမ်ကလေးတွေ ထုံးစံ စိတ်ကူးရရင် ထထခင်းတတ်တဲ့ ဈေးကွက် လပ်ကလေးကို ကျော်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနောက်က ပတ်လျှောက်နေတုန်း ခူးတွေ ကိုက်လာလို့ သက်သာလို့ သက်သာငြား ဘုရားကျောင်းဝင်း သင်္ချိုင်းကုန်းနားက ခုံတန်းလေးတစ်ခုပေါ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဒီမြို့ က ဘုရားသခင် တွေ ၊ ဘာသာရေး တွေ သိပ်နားလည်တာမဟုတ်တော့ ဘုရားကျောင်းဝင်း ဆိုပေမဲ့ စိတ်ချလက်ချ နေလို့ရပါမလားလို့ သူ စိုးရိမ်မိသေးတယ်။ အမယ် ... ဟာဟ ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူထိုင်တဲ့ခုံတန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် အုတ်ဂူထဲက ဟန်နင်းအယ်လ်ဂေါ့ဆန်ဆိုတဲ့ ဖွတ်ကျားဟာ သူနဲ့ တစ်နှစ် တည်း မွေးတဲ့ ငနဲပါကလား။ ဖွားဖက်တော် ဆိုပေမဲ့ ကြမ္မာ ကတော့ ကွာသလေ။ ဟန်နင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်ဆယ့်တစ်နှစ် ကတည်းက သရဲ ဖြစ်နှင့် ပြီးသား။ တကယ်လို့ အယ်လန်သာ နည်းနည်း စပ်စုတတ်မယ်ဆိုရင် ဟန်နင်း တစ်ယောက် ၃၉ နှစ် ဆိုတဲ့ အရွယ်ကတည်းက မာလကီးယားခဲ့တယ် ဆိုတာကိုသူ ချက်ချင်း တွေ့ မှာ ပဲ။ သို့သော် သူများ ကိစ္စ သူ့ကိစ္စမဟုတ်ဆိုတဲ့ ဝါဒကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တစ်သက်လုံး ကိုင်စွဲထားတဲ့ အယ်လန်အဖို့ ဘယ်သူ ဘယ်လို သေသေ၊ ရှင်ရှင် နည်းနည်း မှ စိတ်မဝင်စား။

သူများ ကိစ္စ စိတ်ဝင်စားနေမယ့်အစား ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စဉ်းစားရတာ မြတ်တာပေါ့။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ဒီနှစ် တွေ ထဲ လူအိုရုံမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သေဖို့စောင့်နေမိတာ ဘယ်လောက် မိုက်တွင် :နက်တဲ့ လုပ်ရပ်တုန်း။ သေရင် ပြီးပြီလို့ ခံယူမိတာ မှာ :လိုက်လေခြင်း။ ဘယ်လောက် ကိုက်ကိုက်၊ ဘယ်က နာနာ၊ အဲလစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မကြီးလက်က လွတ်အောင် ပြေးရတာ ဟာ ငုတ်တုတ်ထိုင် သေဖို့စောင့်ရင်း အလကားနေရင်း မြေကြီး အောက် ခြောက်ပေရောက်သွားတာထက် စာရင် တုန့်ငါးမမီအောင်

မြတ်သပေါ့။

မွေးနေ့ရှင် ကောင်ကလေးဟာ အဲသလို အနုလုံ ပဋိလုံ သုံးသပ်ပြီး သကာလ နူးတွေ နာနေသေးပေမဲ့ အတင်းကြိုး စားထ၊ အုတ်ဂူထဲက ဟန်နင်းကို လက်ပြရင်း သူ့ရဲ့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် မဟာစီမံကိန်း အညံ့စား ကြီးကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲကနေ တောင်ဘက်စူးစူးအတိုင်း ဖြတ်ချလာလိုက်တာ နောက်ဆုံး ကျောက်တုံးနံရံနဲ့ တိုက်လုနီးပါးအထိ။ နံရံက တစ်မီတာလောက်ပဲ မြင့်တာပါ။ ခက်နေတာက အသက်တစ်ရာ အဘိုးကြီး အယ်လန်ခမျာ အမြင့်ခုန်သမား တစ်ယောက် လို စွေခနဲ ခုန်တက်ဖို့ကိစ္စပဲ။ နံရံရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ တော့ မန်ကိုပင်း အဝေးပြေး ကားရပ်နားစခန်းကို ပြူး နေ အောင် မြင်နေရပြီ။ ဘိုးတော် ကြီး အယ်လန်ဟာ သူ့ခန္ဓာကြီးကိုသယ်လာတဲ့ ခြေထောက်တွေ ဦးတည်ရာ အဝေးပြေးကားဝင်းဟာ သူ့အတွက် အလွန်အင်မတန် အသုံးကျတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းများစွာ တုန်းက အယ်လန်ဟာ အကြောက်အလန့် တစ်စက်ကယ်မှ မရှိပါဘဲနဲ့ ဟိမဝန္တာကိုတောင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ဖူးပြီးသားပဲ။ အဲဒီ တုန်းက အတွေ့ အကြုံနဲ့ ခွန်အားတွေ ကို စားမြုံ့ ပြန်ပြီး ခုကားဝင်းနဲ့ သူ့ကြားက နောက်ဆုံးအတားအဆီး နံရံကြီးကို အံ့ခဲပြီး ဖြတ်ကျော်တော့မယ်။ ပြင်းပြ လွန်းလှတဲ့ ဒီဆန္ဒကြောင့် ကျောက်တုံးနံရံဟာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း သူ့မျက်စိ ရှေ့မှာ ကျုံ့ဝင်သွားသလိုပဲ။ နောက်ဆုံး ပုပုသေးသေးလေး ဖြစ်သွားတဲ့ နံရံကို အယ်လန်ဟာ ကျားကုတ်ကျားခဲ တွယ်တက်နေပြီ။ ရွံစရာကောင်းလိုက်တဲ့ စောက်အသက်နဲ့ စောက်နှူး။

မန်ကိုပင်းဆိုတာ ခုလိုနေသာတဲ့ တနင်္လာမနက်မျိုး မှာ တောင် တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေတဲ့ မြို့ မည် ကာမတ္တ မြို့ မျိုး ။ ပျားပန်းခပ် စည်ကားတယ်ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မက်လို့မရတဲ့အရာ။ ရာပြည့်မွေးနေ့မင်္ဂလာ အခမ်းအနားက ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက ခုထိ လူသူ တစ်ယောက် မှ မမြင်မိသေးဘူး။ ကားဝင်းကလည်း ကျီးနဲ့ဖုတ်ဖုတ်ပဲ။ လက်မှတ်ရောင် :တဲ့ ပြတင်းနှစ် ပေါက် တွေ တယ်။

တစ်ပေါက်က ပိတ်ထားတယ်။ ဖွင့်ထားတဲ့ လက်မှတ်ပေါက်နောက်မှာ မျက်မှန်ဝိုင်းလေးတပ်၊
ဆံပင်ပါးပါးကို ပိပြား အောင် ဖြီးပြီး ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ လူဖလံလေး တစ်ယောက်
ထိုင်နေတယ်။ ကွန်ပျူတာကို အသံအမဲကြည့်နေတဲ့ အဲဒီ လက်မှတ်ရောင် အကောင်ဟာ
အယ်လန်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်တယ်။ ရှုပ်လေခြင်းဆိုတဲ့ မလိုတမာအကြည့် မျိုး ပဲ။
အခန်းထောင့်မှာ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ရွှေရောင် ဆံပင်ရှည် မှတ်ဆိတ်ဗရပွန် ပြန်လမ်းမရှိဆိုတဲ့
စာတန်းကြီး နောက်ကျောမှာ ရေး ထားတဲ့ ဒီနင်းဂျက်ကက် ဝတ်ထားတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက်
ရယ်၊ ခု အယ်လန်ရယ်ဆိုတော့ လက်မှတ်ရောင် ၊ စိတ်ထဲမှာ အခန်းထဲလူတွေ
အရမ်းကျပ်ပိတ်သိပ်နေတယ်လို့ ထင်နေသလား မသိ။

ရွှေရောင် ဆံပင်နဲ့ အကောင်ဟာ စာမတတ်တဲ့ နလပိန်းတုံးနေမှာ ။
'ပျက်နေသည်၊ မသုံးရ'လို့ စာတန်းကြီး ပြူး နေအောင် ချိတ်ထားတဲ့ မသန်စွမ်း အိမ်သာတံခါးကို
ဇွတ်အတင်း ဖွင့်နေလေရဲ့ ။ ဘယ်လိုဖွင့်ဖွင့် မပွင့်တဲ့ အဆုံး မှာ တော့ သူ လက်လျှော့လိုက်ပြီး
နောက်အိမ်သာတစ်လုံးဆီ ရွှေ့သွားတယ်။ နောက်အိမ်သာရောက်တော့ သူ့မှာ ပြဿ
နာတစ်မျိုး ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ကြည့် ရတာ ရွှေရောင် ဆံပင်ဟာ သူ့ရဲ့ ဧရာမ
ဘီးတပ်ခရီးဆောင်အိတ် မီးခိုး ရောင် ကြီးကို အပြင်မှာ ထားခဲ့ချင်ပုံမရဘူး။
အိမ်သာထဲယူသွားဖို့ ကြိုး စား နေတယ်။ နို့ပေသိ အိမ်သာက ကျဉ်းလွန်းတော့ သူနဲ့အိတ်
အတူတကွ ယှဉ်တွဲ နေထိုင်ရလောက်အောင် နေရာမရှိ။ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ယောက် သာ
ဝင်ခွင့် ပြုမည် ဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုး ။ ရွှေရောင် ဆံပင်အဖို့ အိတ်ကို အပြင်မှာ ထားပြီး
အိမ်သာထဲဝင် ကိစ္စရှင်းချင်ရှင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အိတ်ကို အိမ်သာထဲသွင်းပြီး သူက အပြင်မှာ
နေချင်နေ။ ဒါကလွဲလို့ ဒင်းမှာ ရွေးစရာမရှိ။

အဲ ... သူ့ကြည့်နေလို့ မပြီးသေးဘူး။ ဒါနဲ့ အယ်လန်ဟာ သူ့ ခြေထောက်တွေ ကို
မှန်မှန်ကန်ကန် ရွှေ့လျားဖို့ အမိန့်ပေးရင်း လက်မှတ် ရောင် ၊ ကောင်တာဆီ တရုပ်ရှုပ်နဲ့
လျှောက်သွားတယ်။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ် နေရာကို ဘယ်ကား သွားမှာ ပါလိမ့်။ ဘယ်ခရီး၊
ဘယ်လမ်းအတွက် ဘယ် လောက် ကျမှာ ပါလိမ့်။ ဘယ်လို၊ ဘယ်ကားက ဘယ်နား လာမှာ
ပါလိမ့်။ ခု ချက်ချင်း နော်။

လက်မှတ်ရောင် :တဲ့လူခမျာ အယ်လန့် မေးခွန်းရှည်ကြီးတွေ ကြောင့်
မူးနောက်သွားပုံပါပဲ။

'ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်သွားချင်တာလဲ' လို့ မေးပုံကို ထောက်ရရင် အယ်လန့်
မေးသမျှ သူ့ညာဘက်နားက ဝင်ပြီး ဘယ်ဘက်နားက ထွက်သွားပုံပဲ။

ခက်ပါဘိခြင်း၊ အယ်လန့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်တယ်။ ငါ့စကား ဒင်း
နားမလည်ပါလား။ ကိုင်း ... ပြန်ပြောမယ်၊ တိတိကျကျ ပြောမယ်။

၁။ ခု ဘယ်ကား ဘယ်ကို ထွက်မလဲ။

၂။ ကားခ ဘယ်လောက်ကျမလဲ။

လက်မှတ်ရောင် :ကောင်ဟာ အယ်လန့် အမေးစကားကို နားထောင်ရင်း
ဘတ်စ်ကားအချိန်ဇယားကို ကြည့်နေတယ်။

'နောက် သုံးမိနစ်ကြာရင် စထရန်နာ့စ်ကိုသွားမယ့် ကားနံပါတ် ၂၀၂ ထွက်မယ်၊
အဆင်ပြေလား'

အို ... သူ့ထက် အဆင်ပြေတာတောင် သူ့လောက် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်။
ပြေလွန်းလို့ ပြေပြေ ပြေပြေနဲ့တောင် မြည် နေသေး။

လက်မှတ်ရောင် :က ဆက်ပြောတယ်။ 'အဲဒီ ကားက ခု ထွက်တော့မှာ ၊
လက်မှတ်ကို ယာဉ်မောင်းဆီကသာ တစ်ခါတည်း ဝယ်တော် မူပေတော့တဲ့'

လက်မှတ်ကို ယာဉ်မောင်းဆီကဝယ် ဆိုပဲ။ ဒါဆို လက်မှတ်ရောင် :
ကောင်တာနောက် ထိုင်ပြီး ဒင်း ဘာလုပ်နေတုံး။ ကဲလေ ... ပြောမနေ တော့ပါဘူး။
ဦးထုပ်ကလေး အသာမ နှုတ်ဆက်၊ ကျေးဇူးမတင်ပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား ဖျစ်ညှစ်ပြောပြီး
ထွက်တော် မူ ကောင်တာက ခွာလာခဲ့တယ်။

ခုံတန်းရှည်ပေါ် ထိုင်ချရင်း သူ အတွေ့မရှင် တန်းမိနေပြန်တယ်။ မွေးနေ့ပွဲက
သုံးနာရီ စမှာ ဆိုတော့ နောက် ဆယ့်နှစ် မိနစ်ဆို စတော့မှာ ပေါ့။ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေမယ့်

မွေးနေ့လာပရိသတ် သူ့အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့၊ ဟိဟိ ... ဒီအတွေ့ နဲ့တင် အတော် ပျော်စရာကောင်းနေပြီ။

အဲသလို ပျော်နေတုန်း တစ်ယောက် ယောက် သူ့နားကပ်လာတာကို မျက်လုံးထောင့်ကနေ မြင် ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်တယ်။ ခုနက အိမ်သာထဲ အိတ်ပါ သယ်ချင်နေတဲ့ ရွှေရောင် ဆံရှည်ကောင်။ အင်း ... ဒီအကောင်နဲ့ စကားမပြောဘဲနေလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ သူ သိလိုက်တယ်။ ဆိုးတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ ခေတ်လူငယ် တစ်ယောက် နဲ့ စကားပြောရတော့လည်း ခုခေတ် အကြောင်း စောကြောနိုင်သပေါ့။ လူမှု ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ။

အဲ ... အဲ ... စကားတော့ ပြောရတယ်။ သို့သော် အယ်လန် မျှော်လင့်သလို လူမှု ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး မဟုတ်။ ရွှေရောင် ဆံရှည်ဟာ အယ်လန်ကို ခဏရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ...

'ဒီမှာ ...' တဲ့၊ လှမ်းပြောတယ်။

အယ်လန် ကတော့ အင်မတန်ဖော်ရွေတဲ့ လေမျိုး နဲ့ 'ကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းပါခင်ဗျာ၊ ဘာများ ကူညီရမလဲ ခင်ဗျ်လို့ ပဋိသန္ဓရစကား ဆို လိုက်တယ်။ ဪ ... လက်စသတ်တော့ လူမှု ရေး၊ နိုင်ငံရေး ထက် အရေး ကြီးတဲ့ အိမ်သာရေး ကိုး။ အိမ်သာထဲ ယူလို့မရတဲ့ သူ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ခဏကြည့်ပေးထားပါလားတဲ့။ သူ အီးသိပ်ယိုချင်နေပြီတဲ့။

အယ်လန်လည်း ပြန်ပြောပါတယ်။ အသက်ကြီးလွန်းလို့ နဂိုနေ မစိုပြည် ပျက်ယွင်းလာပေမဲ့ စက္ခုအာရုံ ကတော့ ကောင်းသေးကြောင်း၊ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကြည့်ပေးထားရတဲ့ အလုပ်ဟာ သူ့အတွက် အပန်းမကြီးပါကြောင်း ပေါ့။ အဲ ... ကိုရင်အနေနဲ့ မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင်တဲ့ အရေး ပေါ်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ အရေး ကြီးနေသလို သူကလည်း ခုထွက်တော့မယ့် ကားကို မီအောင် သွားဖို့ လိုနေကြောင်း။

ရွှေရောင် ဆံရှည်ဟာ အယ်လန် နောက်ဆုံးပြောတဲ့ စကားတွေ ကို

မကြားတော့ဘူး။ အိမ်သာဆီ ဖင်လိမ်ပြီး အတင်းအဓမ္မ နင်းခွ ပြေးနေပြီ။

လူ့လောကမှာ နှစ် တစ်ရာ နေခဲ့ပြီးတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ စိတ်ဆိုး ဒေါသ ထွက်တယ်ဆိုတာ ချုံနဲ့လားလို့ မေးရမယ့်လူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရွှေရောင် ဆံရှည် ရဲ့ အပြု အမူနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မ ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲသလိုလုပ်သွားတဲ့ သူ့အပေါ် စေတနာလည်း တစိုးတစိမှ မရှိပါဘူး။ မရှိ လို့လည်း နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။

ရွှေရောင် ဆံရှည် အိမ်သာထဲဝင်၊ တံခါးပိတ်ပြီးပြီးချင်း ဘတ်စ် နံပါတ် ၂၀၂ ဂိတ်ထဲ ထိုးဆိုက်လာတယ်။ အယ်လန်ဟာ ဘတ်စ်ကိုကြည့်တယ်၊ အိတ် ကို ကြည့်တယ်၊ ဘတ်စ်ကို ထပ်ကြည့်တယ်၊ အိတ်ကို ထပ်ကြည့်တယ်။ အိတ်က ဘီးလေးလုံးတပ်ပဲ။ ဒါဆို ဆွဲရတာ အင်မတန် လွယ်တာပေါ့။ ကောင်းပြီလေ၊ အိုကေပေါ့။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထိုင်ရာက ထ။

ကားမောင်းသမားက အင်မတန် ချိုသာယဉ်ကျေးတယ်။ အအိုလွန်နေတဲ့ အဘိုးကြီးကိုရော ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကိုပါ ဆင်းလာပြီး သယ်ပေးရှာတယ်။

အယ်လန်က ကျေးဇူးစကားဆိုရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်တယ်။ အိတ်ထဲက ငွေတွေ အကုန်ထုတ်ကြည့်တယ်။ ငွေစက္ကူခြောက်ရာငါးဆယ်နဲ့ ကြွေနည်းနည်း ။ ငါးဆယ်တန်ကို ကိုင်ထားရင်း ...

'ဒီခရီးလမ်းအတွက် ငါးဆယ်ဖိုးစီးရင် ဘယ်ထိ ရောက်နိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျား' လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကားသမားက ဒီအဘိုးကြီး တစ်ယောက် တည်း ငါးဆယ်ဖိုးစီးပြီး ဘယ်ကို ဘယ်လိုသွားမှာ ပါလိမ့်လို့ အံ့အားသင့်နေပေမဲ့ မပြောတော့ပါဘူး။ ဘိုင်ရင်ချဘူတာထိဆို လေးဆယ့်ရှစ်ကရောင် ၊ ကျတယ်လို့ပဲ အဖြေပေးလိုက် တယ်။

အင်း ... မဆိုးဘူးပဲ။ ကားသမားက ခုပဲ လောလောလတ်လတ် ခိုးလာတဲ့ အိတ်ကြီးကို စနစ်တကျနေရာချပေးတယ်။ အယ်လန်က ညာဘက် ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ

နေရာယူရင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နေတယ်။ အိမ်သာတံခါးက ပိတ်ထားတုန်း။

ကား ဘီးလိုမဲ့တဲ့အထိ ပိတ်နေတုန်း၊ ကား အရှိန်ရလာတဲ့အထိ ပိတ်တုန်း၊ ပိတ်ဆဲ။ ယိုလကွာ၊ အထဲမှာ ယိုကောင်းကောင်းနဲ့ ယိုသာယို၊ အပြင်ရောက်တာနဲ့ မင်း ငိုရပြီသာမှတ်။

စထရန်နာ့စ် ဘတ်စ်ကားဟာ ချောင်ချောင်ချိချိပဲ။ နောက်ဆုံးတန်းမှာ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ၊ အလယ်လောက်မှာ ကလေးနှစ် ယောက် နဲ့ ကလေးအမေ တစ်ယောက် ၊ ရှေ့ဆုံးမှာ အိုမင်းရွတ်တွနေတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဒါပဲ။

အဲဒီ အဘိုးကြီးဟာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ရင်း ဘာလို့များ ဒီအိတ်ကြီးကို ယူလာခဲ့မိပါလိမ့်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အံ့အားသင့်နေတယ်။

ရွှေရောင် ဆံရှည်ကို စောက်မြင်ကတ်လို့လား၊ အိတ်ထဲမှာ အဝတ် အစားတွေ ၊ ဦးထုပ်တွေ ပါမယ်လို့ မျှော်လင့်လို့လား။ ဒီအိတ်ကို ယူလာခြင်း အားဖြင့် ဘာမှ အရှုံးမရှိဘူးလို့ ယူဆလို့လား။ မသိဘူး။ အဖြေ တိတိပပ မရှိ။ ကဲလေ ... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ။

အချိန်ပိုကစားသလို သက်တမ်းကိုလွန်ပြီး နေရမင့်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်မကွာ။ ဘာ ဖြစ် တုန်း။ ဆိုဖာထိုင်ခဲ့ပေါ် ဇိမ်ကျကျ လှဲချလိုက်တယ်။ ကောင်းတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ ဇိမ်ပဲ။

မျက်တောင်တွေ စင်းလာပြီး မျက်ခွံတွေ လေးလာပြီ။ အိခနဲ၊ တွဲ ခနဲ၊ စိုက်ခနဲ၊ မိုက်ခနဲ။

အဲဒီ အချိန်မှာ လူအိုရုံ ညွှန်မှူး မကြီး အဲလစ်ဟာ လူအိုရုံ အခန်းနံပါတ်တစ်ကို လက်ပြုတ်ထွက်မတတ် ထပ်ကာထပ်ကာ ခေါက်နေလေရဲ့။

'အယ်လန် ... မနောက်နဲ့တော့၊ ကျီစားတာ တော် လောက်ပြီ၊ မြို့ တော် ဝန်ကြီး ရောက်နေပြီရှင်၊ အားလုံးလည်း လူစုံပြီ၊ ကြားရဲ့ လား အယ်လန် ... အရက် ခိုးသောက်နေပြန်ပြီလား၊ ထွက်ခဲ့၊ ခု ချက်ချင်း နော် အယ်လန် ... အယ်လန် ...'

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မန်ကိုပင်း ကားစခန်းထဲက အိမ်သာတံခါး ပွင့်လာတယ်။

ရွှေရောင် ဆံရှည်ဟာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ထွက်လာတယ်။ ခါးပတ် ပြင်ပတ်၊

လက်တစ်ဖက်က ဆံပင်တွေ သပ်ရင်း ခုံတန်းတွေ ဘက် အကြည့်ကရောက်။ ဘယ်ကြည့်၊

ညာကြည့်၊ တောကြည့်၊ တောင်ကြည့်၊ ဗလာနုတ္တိ။

'ဟာကွာ ... တောက် ...'

'တောက်' နောက်က စကားလုံးတွေ ပျောက်၊ အတော် ကြာမှ ပြန်ရှာ တွေ့ ။

'သေချင်းဆိုးကြီး ... ပြန်တွေ့ လို့ ကတော့ သေပြီသာ အောက်မေ့ပေတော့ကွာ'

*

၂၀၀၅၊ မေ ၂၊ တနင်္လာ။

မေလ နှစ် ရက်နေ့၊ ညနေသုံးနာရီ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မန်ကိုပင်းရဲ့

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု တွေ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲကုန်တော့တယ်။ စစချင်းတော့ လူအိုရုံ ညွှန်မှူး မ အဲလစ်ဟာ ဒေါသထက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ငယ်ထိပ်တက်ပြီး မာစတာကီး သော့တွဲ ကြီး ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း တန်းသိတာပါပဲ။ အယ်လန်က သူ့ပြေးလမ်းကြောင်းကို ဘာမှ အဖုံးအကွယ်မလုပ်ထားခဲ့တော့ ပြတင်းပေါက်က ကျော်ချာယံဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ။ သူ့ခြေရာ ကောက်ကြည့်ရင် ထွက်မသွားခင် ပန်းခင်းထဲ ဂူကြီး ရပ်နေသေးတယ်ဆိုတာလည်း သိရတာ ပ။

မြို့တော် ဝန်ကြီးဟာ ဒီအရေး ငါ့ကိုင်တွယ်မှ ဖြစ်မဟဲ့လို့ အသိဝင်လာတယ်။

ဝန်ထမ်းတွေ ကို နှစ် ယောက် တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး ချက်ချင်း လိုက်ရှာဖို့ သူ အမိန့်ပေးတယ်။ အယ်လန်လို အဘိုးကြီးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဝေးဝေးမသွားနိုင်ဘူး။ ဒီနားတစ်ဝိုက် ဂရုစိုက်ရှာကြ။ ပန်းခြံထဲ သူ ခဏခဏသွားနေကျ။ အစိုးရ အရက်ဆိုင်ထဲ၊ မင်းလမ်းပေါ်က ဆိုင်တွေ ထဲ၊ တောင်ကုန်းပေါ်က ကလျာဏယုဝ အသင်းတိုက်ထဲ ရှာကြစမ်းပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကတော့ လူအိုရုံထဲကနေ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ ရှိနေတဲ့ လူအိုတွေ နောက်ထပ် ထွက်မပြေးစေဖို့ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေမယ်ဆိုပဲ။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ကြဖို့၊ မလိုအပ်ဘဲ သတင်းတွေ မပြန့်စေဖို့ အကြီးအကျယ် ကြိတ်မှာ နေ ပေမဲ့ လူပျောက်ရှာတဲ့ နှစ် ယောက် တွဲ တစ်တွဲ ဟာ ဒေသိယ သတင်းစာ တစ်စောင်က သတင်းထောက်မနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတာ သူ ပမာဒ လေခပြီး မေ့နေရှာတယ်။

ကားဝင်းဟာ မြို့တော် ဝန်ကြီးရဲ့ မူလ ရှာဖွေရေး ရေဒါထဲမှာ မပါဘူး။ အဲ ...

အဲဒီ ကားဝင်း ဆိုသဟာထဲမှာ တော့ ရွှေရောင် ဆံပင်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်ဗရမ္မနဲ့ ပြန်လမ်းမရှိဆိုတဲ့ စာတန်းကြီး နောက်ကျောမှာ ရေး ထားတဲ့ ဒီနင်း ဂျက် ကက် ဝတ်ထားတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက် ဟာ ဒေါသ မီးတောင်ကြီးကနေ သော က ချော်ရည်တွေ

တသွင်သွင်စီးရင်း ကားဝင်းတစ်ခုလုံး ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေလေရဲ့။ ရှာကား ရှာ၏ ၊ မတွေ့ ။ လူအိုကြီးရော သူ့အိတ်ကြီးပါ ပျောက် ခြင်းမလှ ပျောက်။ ဆံရှည်ဟာ လက်မှတ်ပေါက်ဘက် ဦးလှည့်လိုက်တယ်။ လက်မှတ်ရောင် ၊ လူဖလံလေးဆီ သူ ဦးတည်တယ်။ သေနာကျကြီးနဲ့ သူ့အိတ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ သိကိုသိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

လက်မှတ်ရောင် ၊ လူဖလံလေးဟာ အလုပ်မှာ ငြီးငွေ့တယ်ဆိုပေမဲ့ စောင့်ထိန်းရမယ့် ကျင့်ဝတ်တရားကိုတော့ မဖောက်ဖျက်ဖူး။ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်လုပ်နေတဲ့ ဆံရှည်ကိုကြည့်ရင်း ခရီးသည်တွေ ရဲ့ အတွင်း ၊ ရေး ကို အခွင့်မရှိဘဲ ဖွင့်မပြောရဘူးဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်သင်ခန်းစာကို သူ ပို့ချနေတယ်။

ဆံရှည်ဟာ ခဏငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ကို ငါးကိုက်လောက် သူ လျှောက်သွားတယ်။ လက်မှတ်ရုံထဲဝင်တဲ့ တံခါးပေါက်လေး တွေ ၊ တယ်။ သော ခတ်ထားလား၊ မခတ်ထားလား အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ကြည့်မနေ ဘူး။ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ကန်ချလိုက်တယ်။ တံခါး ပတ္တာတွေ လေမှာ ဝဲလွင့်သွားတယ်။ လူဖလံလေးဟာ အကူအညီခေါ်ဖို့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လက်လှမ်းမယ်ကြံတုန်း စွေခနဲ လေထဲ မြောက်တက် သွားတယ်။ ဆံရှည်က သူ့ကို နားရွက်နှစ် ဖက်စလုံးဆွဲပြီး လေထဲ မြောက်တင်လိုက်တာ။

'ဒီမယ် ကျင့်ဝတ်တွေ ၊ နင့်ဝတ်တွေ ကျုပ် မသိဘူး၊ အေး ... လူတွေ စကားပြောအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကောင်းကောင်းသိတယ်'

ဆံရှည်က အံ့သလိုပြောပြီး လည်နေတဲ့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် လူဖလံလေးကို ဆောင့်ချလိုက်တယ်။

ဆံရှည်ဟာ သူလိုချင်တဲ့အဖြေ မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ လူဖလံလေးကို ပြောပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျင့်ဝတ် စောင့်ထိန်းချင် လှတဲ့ လက်မှတ်ရောင် ၊ လူဖလံလေးဟာ ချက်ချင်း ပဲ သိသမျှ မခြင်းမချန် ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ မချရင်ဖြင့် သူ့ဖွားဖက်တော် ကို တူနဲ့ သံ သုံးပြီး ထွင်းဖောက်မယ်လို့ ဆံရှည်ကောင်က ပြောသကဲ့။

သူပြောတာ ကလည်း မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်အောင် သရုပ်ပေါ်လွန်းသကဲ့။
ဒါနဲ့ပဲ အဘိုးကြီးဟာ စထရန်နာ့ဇ်သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ် ပါသွားတယ်လို့ ထင်ရကြောင်း၊
အိတ်ပါသွား မသွားတော့ မသိကြောင်း၊ ခရီးသည်တွေ ကို သူလျှိုလုပ်ဖို့ သူ
ဝါသနာမပါကြောင်း သိသမျှ အူမ ချေးခါးမကျန် ပြောချလိုက်တယ်။

သူပြောတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေ ကြောင့် ဖရဏာပီတိ ဝွမ်းအီထိ မတတ်
ဆံ့ရှည် ကျေနပ်နေတာ သတိထားမိတဲ့ လူဖလံလေးဟာ အားတက်လာပြီး နောက်ထပ်
အချက်အလက်တွေ သူ့ပါးစပ်က သွန်ကျလာတယ်။ မန်ကိုပင်းနဲ့ စထရန်နာ့ဇ်ကြားမှာ
မှတ်တိုင် ဆယ်နှစ် ခုရှိကြောင်း၊ အဘိုးကြီးဟာ အဲဒီ ထဲက တစ်ခုခုမှာ ဆင်းသွားနိုင်ကြောင်း၊
အတိအကျကိုတော့ ကား ဆရာပဲ သိမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချိန်ဇယားအရဆို အဲဒီ ကားဟာ
ဖလန်းကိုသွား ဖို့အတွက် မန်ကိုပင်း ကားဝင်းကို ညခုနစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်မှာ ပြန်ဝင်လာမှာ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ... ကြောင်း၊ ... ကြောင်း၊ ... ကြောင်း။

ဆံ့ရှည်ဟာ နားရွက်တွေ နီရဲပြီး အကြောက်ကြီး ကြောက်နေတဲ့ လူဖလံ
လေးနားမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

'နေဦး၊ ကျုပ် စဉ်းစားဦးမယ်' တဲ့။

အပြောနဲ့အလုပ် ညီအောင် သူ စဉ်းစားတယ်။ လူဖလံလေးအီက ကားဆရာရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်ကို ရအောင်မေး၊ ဖုန်းဆက်ပြီး အဘိုးကြီးကိုင်လာတဲ့ အိတ်ဟာ သူ့အီက
ခိုးသွားတာလို့ ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ဒါဆို ကားဆရာက ရဲကို
အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ... ဟာ ... မ ဖြစ်ဘူး၊ မ ဖြစ်ဘူး။ နေဦး၊ တကယ်တော့
အလျင်လိုစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလောက် အိုကိုင် ချိနဲ့နေတဲ့
မသာကြီးဟာ စထရန်နာ့ဇ်ကနေ ဘယ်ဆက် သွားသွား၊ မြန်မြန်သွားနိုင်စရာ လမ်းမမြင်၊
တုန်တုန်ချိချိနဲ့သွားရင် သံလွန်စ တွေ အများ ကြီး ကျန်မှာ ပဲ။ သူသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်
နောက်ကလိုက်ပြီး တွေ့တဲ့လူ နားရွက်ဆွဲမေးမပြော ခံနိုင်ရိုးလား။ ဆံ့ရှည်ဟာ လူတွေ အီက
သူတို့သိသမျှ ပြောအောင် ညှစ်ထုတ်နိုင်တဲ့ သူ့စွမ်းရည်အပေါ် နည်းနည်း မှ သံသယ မရှိဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကားပြန်ရောက်တဲ့ အထိစောင့်ဖို့၊ ရောက်ရောက်ချင်း ကားသမားကို ရင့်ရင့်သီးသီး အင်တာဗျူး ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီး တာနဲ့ ထိုင်ရာက ဝုန်းခနဲထပြီး လက်မှတ်ရောင် : လူဖလံလေးကို ခုကိစ္စ ရဲတိုင်လို့ ကတော့ သူ့တင်မက သားမြေးတီတွတ် ကျွတ်ဆတ် ဆွေစဉ်မျိုး ဆက် ဒုက္ခရောက်စေရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျိန်တွယ် ကြုံး ဝါးပြလိုက်တယ်။

တကယ်တော့လည်း လက်မှတ်ရောင် :ခမျာ သားမြေးတီတွတ်ဖို့ မိန်းမ တောင် မူးလို့ ရှူစရာမရှိ။ သို့သော်လည်း နားရွက်နဲ့ ငယ်ပါ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ဖြစ်စေဖို့အရေး ရဲတိုင်ဖို့ မပြောနဲ့၊ မျက်မွေးထော်လို့တောင် မော်မကြည့်ပါ ကြောင်း အာမာန္တ ခံလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မတိုင်ခင်အထိလည်း ဒီကတိကို သူ အမှန်တကယ် ထိန်းသိမ်းခဲ့တယ်လေ။

*

ရှာဖွေရေး အတွဲ တွေ လူအိုရုံ ပြန်ရောက်လာကြပြီ။ ဘာမှ ရှာမတွေ့ဘူးလို့ ပိုင်းအစီရင်ခံကြတယ်။ မြို့တော် ဝန်က ရဲမခေါ်ချင်ဘူး။ ဆိုတော့ တခြားဘာမှလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ သတင်းထောက်မက သူ့ကို အရဲစွန့် မေး လိုက်တယ်။

'ဒါဆို ဘာဆက်လုပ် မှာ လဲ မြို့တော် ဝန်မင်းရှင်'

မြို့တော် ဝန်ကြီးဟာ ခဏ ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ...

'အင်း ...၊ ရဲကို အကြောင်းကြားရတော့မှာ ပေါ့'လို့ လေးလေးကြီး ပြောလိုက်ရင်း

စိတ်ထဲက မီဒီယာလွတ်လပ်ခွင့် ဆိုတာကြီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ကျိန်ဆဲနေတယ်။

*

ကားဆရာက ညင်ညင်သာသာ လှုပ်နှိုးနေတဲ့အတွက် အယ်လန် နိုးလာတယ်။
ဘိုင်ရင့်ချီဘူတာ မှတ်တိုင်ဆိုတာကို ရောက်ပြီတဲ့။ အယ်လန် ဆင်းလိုက်တယ်။ အိတ်ကြီးကို
ကားဆရာက အောက်ထိ ချပေးတယ်။ 'တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်ရဲ့ လား'တဲ့။ စိုးရိမ်ပြီး
မေးရှာတယ်။ 'ဖြစ်ပါတယ်၊ မပူပါနဲ့'လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတယ်။
လက်ပြ နှုတ် ဆက်ပြီး ဘတ်စ်ကားထွက်သွားတာကို ငေးနေလိုက်တယ်။

သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်လွန်းလို့ နေရောင် တောင် မမြင်ရဘူး။
ဂျက်ကက်အပါးလေးနဲ့ အိမ်တွင်းစီး ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးထားတဲ့ အယ်လန်ဟာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်
ဖြစ်လာတယ်။ ဘိုင်ရင့်ချီဘူတာသာ ဆိုတယ်။ ဘာဘူတာ အရိပ် အယောင်မှ မတွေ့ရဘူး။
ကြည့်လေရာ မြင်လေတိုင်း သစ်ပင်တွေ ချည်းပဲ။ ညာဘက်မှာ တော့
ကျောက်ခင်းလမ်းကျဉ်းလေး ရှိတယ်။

အင်း ... အိတ်ထဲမှာ တော့ အနွေးထည်ထူထူတွေ ပါမှာ ပဲလို့ တွေးမိလို့
အိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိတ်က သော့ခတ်ထားတာ။ ခု ဖွင့်စရာ
ဘာပစ္စည်းမှလည်း မရှိဘူး။ ကဲ ... ကဲ ... ဆက်သွားမှ။ နို့မို့ရင် အေးလို့ ခဲသေသွားလိမ့်မယ်။

လက်ကိုင်တံကနေ အသာလေး ဆွဲသွားရုံပဲ။ အိတ်က ဘီးနဲ့ဆိုတော့ အတော်
သက်သာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း အယ်လန်က ရှေ့ကလျှောက်၊ အိတ်က
နောက်ကလိုက်လာတယ်။

ကိုက် နှစ် ရာ၊ သုံးရာလောက် လျှောက်ပြီးတော့ ဘိုင်ရင့်ချီဘူတာ ဘာတုံးဆိုတာ
သူ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ လတ်စသတ်တော့ မသုံးတော့တဲ့
ရထားလမ်းဟောင်းနဲ့ ပိတ်ထားတဲ့ ဘူတာရုံပါကလား။ အယ်လန်ဟာ သူ့အတွေးတွေနဲ့
သူ့ခွန်အားတွေ ကို ပြန်စုစည်းနိုင်ဖို့ ခရီးဆောင် အိတ်ကြီးကို ဖင်ခုပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။

သူ့ဘယ်ဘက်မှာ တော့ ဘူတာတစ် ဖြစ်လဲ အဝါရောင် နှစ် ထပ်

အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေ က အကုန်ပိတ်ထား တယ်။ ညာဘက် ရထားလမ်းဟောင်းအတိုင်း လိုက်သွားရင် တောနက်ကြီးထဲ ရောက်သွားမယ်။ မသုံးတာကြာပြီဆိုပေမဲ့ ရထားလမ်း ကတော့ မြားတစ်စင်းလို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချိန် သိပ်ကြာလာရင်တော့ တောထဲသွားမှာ ပါလေ။ အချိန်ပဲ လိုတာပါ။

'ရထားလမ်းပေါ် မလျှောက်ရ'ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားတာ တွေ .တယ်။ ဘာရထားမှ မလာတာကို ဘဇာကြောင့် မလျှောက်ရမတုံးလို့ သူစိတ်ထဲ စောဒကတက်နေမိတယ်။ ခဏနေတော့ ဘူတာရုံဟောင်းထဲကနေ လူ တစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ လျှာထိုးဦးထုပ်နဲ့၊ လည်ရှည်ဖိနပ်နဲ့ အသက် ကတော့ ခုနစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ အဲဒီ လူဟာ သူ့ကိုကြည့်၊ မျက် မှောင့်ကြီး ကြုံတ်ရင်း တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာတယ်။ ဒီတောကြီးမျက်မည်း .ထဲ ရောက်လာတဲ့ သူစိမ်းအဘိုးကြီးဟာ ဘာလဲ၊ ညာလဲပေါ့လေ။

အယ်လန် ကတော့ အိတ်ပေါ် ထိုင်နေတုံး။ သူ့မှာ ပြောဖို့စကားလည်း မရှိ။ နှုတ်ဆက်ဖို့ အားလည်း မရှိ။ သူ့ဆီလာနေတဲ့လူကို စိုက်ကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်ရှာပါတယ်။ လျှာထိုးဦးထုပ်နဲ့ လူက သူ့ကို မေးတယ်။

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ'

အယ်လန်က ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘူး။ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား စိတ်ထဲမှာ ချိန်ဆနေမိတယ်။ သို့ပင် သို့ ငြားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ယောက် တည်းတွေ .ရတဲ့ သူ့ကို ဒီညအတွက် ကျောချစရာနေရာ၊ စားစရာ သောက်စရာ ပေးကောင်းပေးဖွယ်ရှိတဲ့ ဒီလူကို စကားမပြောလို့ မ ဖြစ်ချေဘူး။ ကဲ ... ပြောမယ်။

သူ့နာမည် အယ်လန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီနေ့ အသက်တစ်ရာ ပြည့်တဲ့ အကြောင်း၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ လူအိုရုံကနေ ထွက်ပြေးလာကြောင်း၊ လမ်းမှာ ကြုံနေတုန်း ဆုံနေတုန်း ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက် ဆီက ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး ခိုးလာကြောင်း၊

အခိုးခံရလို့ ကာယကံရှင် ကတော့ ပျော်မှာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ နူးမကောင်းကြောင်း၊ ဒါကြောင့် လမ်းကြာကြာ မလျှောက်နိုင်ဘဲ မကြာခဏ နားနားပေးရကြောင်း။

အကြောင်းစုံ ပြောပြီးတော့ တရားသူကြီး အမိန့်ချမှတ်တာ စောင့်နေတဲ့ တရားခံလို အယ်လန်ဟာ လျှာထိုးဦးထုပ်နဲ့ လူဆီက စကားသံကို စောင့်မျှော် နေတယ်။ ဦးထုပ်နဲ့လူက ပြုံး လိုက်ပြီး ...

'ဒါဆို ခင်ဗျားကြီးက သူခိုးပေါ့'လို့ ပြောရင်း သူ့ကို အနီးကပ် စေ့စေ့ ကြည့်နေတယ်။

'ခင်ဗျား တကယ်ပဲ အသက်တစ်ရာရှိပြီလား၊ ဒါဆို ခင်ဗျား ဆာနေ ရောပေါ့ ...' တဲ့။

အသက်တစ်ရာ ရှိခြင်းနဲ့ ဆာခြင်း နှစ် ခုကြားက ဆက်စပ်မှု ယုတ္တိဗေဒကို အယ်လန် မစဉ်းစားတတ်ပေမဲ့ ဆာတာ ကတော့အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ဘာစားရမှာ လဲ၊ သောက်စရာရော ပါရဲ့ လားလို့ မေးလိုက်တယ်။

ဦးထုပ်နဲ့လူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တယ်။ သူ့နာမည် ဂျူး လီးယပ် ဂျွန်ဆင်တဲ့။ သူက အယ်လန်ကို ဆွဲထူတယ်။ အိတ်ကို သူ သယ်ခဲ့မယ့် အကြောင်း ပြောတယ်။ စားစရာက သမင်သားရဲ့စ်၊ သောက်စရာ ကျိန်းသေပေါက် ပါမယ့်အကြောင်း ပြောတယ်။ နူးတွေ အတွက် သဘောရှိ ကလောဟီ နားနိုင်ကြောင်း အာမဘန္တေခံတယ်။

တကယ်တော့လည်း ဂျူး လီးယပ် ဂျွန်ဆင်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ စကား မပြောရတာ နှစ် ပရိစ္ဆေဒ ကြာခဲ့ပြီ။ ခု အိတ်တစ်လုံးနဲ့ အဘိုးကြီးကို မြင်တော့ သူ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေတာ။ ကိုင်း ... သောက်ပြီ၊ ညာဘက်နူးအတွက် တစ်ခွက်၊ ဘယ်နူးအတွက် တစ်ဖလား၊ ကျောရိုးအတွက် တစ်ပက်၊ လည်ပင်းအတွက် တစ်စက်၊ ခံတွင် :လိုက်ဖို့ တစ်မြို့ ၊ သောက်ရင်းနဲ့ စကားပြောကြ၊ ဂျူး လီးယပ်ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ခုလို အယ်လန် နားထောင်ရ။

အန်ဒါစ်ဂျွန်ဆင်နဲ့ အယ်လ်ဗီနာဂျွန်ဆင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလှ ရွှေသွေး

ရွှန်ဆင်လေးအဖြစ် ဂျူး လီးယပ်ကို ဆွီဒင်မြောက်ပိုင်းမှာ မွေးဖွားခဲ့၊
လူလားမြောက်လာတော့ မိသားစု ယာခင်းမှာ ယာသမား ဖြစ်၊ စောက်သုံး တစ်စက်မှ
မကျတဲ့အကောင်လို့ မြည်တွန်တောက်တီးပြီး သူ့အဖေက သူ့ကို နေ့တိုင်း ရိုက်၊ ၂၅ နှစ်
သားမှာ အမေနဲ့ အဖေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်သေ၊ တစ်ကောင် ကြွက်ကလေး ဂျူး လီးယပ်ဟာ
လယ်ယာအလုပ်မှာ မထွန်းကားမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိလို့ ခြေစောင့်လက်စောင့် မြေဧက
နည်းနည်း ကလွဲလို့ ရှိသမျှ အကုန်ရောင်း ပြီး စတော့ဟုမ်းတက်၊ နှစ် နှစ် ကြာတော့ ရှိသမျှငွေ
အကုန်ပြောင်းလို့ တောပြန်ပြေး၊ သစ်ပင်တွေ စိုက်။

ဟူဒစ်ခဲစမောခရိုင် လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီကို ဓာတ်တိုင်အဖြစ်သုံးဖို့ သစ်လုံး
ငါးထောင်သွင်းဖို့ ကန်ထရိုက်ရ၊ ဂျူး လီးယပ်ခမျာ ဝမ်းသာအားရ၊ ရှုပ်ထွေး လှတဲ့
အခွန်စနစ်အကြောင်း ဘာမှမသိဘဲ အားကြိုး မာန်တက် ဓာတ်တိုင် အတွက် သစ်တွေ ခုတ်၊
အလုပ်သမားခတွေ တနှင့်တပိုးကုန်၊ လောဘက ကျောမ တက်နေတော့ ရသမျှသစ်
ငမ်းဇောင်းထဲ ခုတ်လိုက်တာ လိုချင်တဲ့ ဓာတ်တိုင်အမြင့်ထက် တစ်ကိုက်လောက် တိုနေ၊
ဓာတ်တိုင်တွေ ဆင်တော့ လယ်ကွင်းတွေ ထဲ ကြိုး တွေ ကျ လယ်မလုပ်ရ၊ ပြဿ နာတွေ
တစ်လှေကြီးတက်၊ လယ်သမားတွေ ရဲ့ ဒေါသဟာ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၊ ဒီကတစ်ဆင့် ဂျူး
လီးယပ်ဆီ ရောက်၊ ကြံရာမရ ဖြစ်၊ ထွက်ပြေး၊ ဆန်းစ်ဗောက ဟိုတယ်မှာ ခုနစ်လလောက်
ပုန်း၊ နောက်ဆုံး ဖြူခါပြာခါကျ ကိုင်း ... ပြောရတာ မော၊ ထပ်သောက်လိုက်ကြဦးစို့။

အိမ်း ... ဟုတ်တာပေါ့၊ သောက်သင့်တာပေါ့။ သမင်သားရဲ့စ် ဆိုသဟာကလည်း
ဘီယာလေးနဲ့ မျှောချမှ အရသာပိုရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ အယ်လန်ဟာ
အသက်ရှင်နေရတာ ကို ကျေနပ်လွန်းလို့ သေရမှာ ကိုတောင် ကြောက်သလို ဖြစ်လာတယ်။

ဂျူး လီးယပ်က သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ဆက်ပြန်တယ်။ ဆန်းစ်ဗောကို
လယ်ထွန်စက်နဲ့ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေး (မောင်းပို့တဲ့ လယ်သမားက သူ့ကို အမှု
နဲ့ကြိတ်ပစ်ချင်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေ) သူ့ရဲ့ မပြောပလောက်တဲ့ အမှာ : လေးကို ဒေသခံ
လယ်သမားတွေ က နောင် နှစ် တစ်ရာကြာလည်း ခွင့်မလွှတ် နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို
ကြား၊ ဒါနဲ့ပဲ တောင်ပိုင်းကို ဆက်ပြေး၊ မေရီဖရက်မှာ ခဏ စတည်းချ ခိုးဝှက်စားသောက်၊

နောက်တော့ မြို့ ပြဘဝကို ငြီးငွေ့၊ ဂရစ်ပ်ဟုမ်းတည်းခိုခန်း မီးခံသတ္တာတစ်လုံးထဲက ရလာတဲ့ ကရောင် : နှစ် သော င်းခွဲနဲ့ ၃ ဘိုင်ရင်ချဲ့ ဘူတာရုံဟောင်းကို ဝယ်ပြီး ဧကစာရှိ ကျင့်၊ သစ်တောထဲဝင်၊ အမဲပစ်၊ အရက်ချက်၊ စုံစီနာလုပ်ပေမဲ့ စီးပွားရေး က မကောင်း၊ ဒီလိုနဲ့ ခုချိန်ထိ ဖြစ်သလို ဘဝကို ဖြတ်သန်းပါသတဲ့။

အချို့ပွဲအ ဖြစ် ထပ်ချကြဖို့ ဂျူး လီးယပ်က အကြံပေးတဲ့အခါ အသက် တစ်ရာ အယ်လန်မှာ စဉ်းစားရရှာတယ်။ ချတာက ချလိုရပါတယ်။ မချခင် အိမ်သာရှာမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မှောင့်စပြုလာပြီမို့ ဂျူး လီးယပ်က မီးဖွင့်လိုက်ပြီး လှေကားညှာဘက်မှာ အိမ်သာရှိတဲ့အကြောင်း၊ အိမ်သာကပြန်လာရင် ချဖို့ ခွက်အသစ် ဖြည့်ထားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

အိမ်သာထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ရှူရှူး ပန်း၊ ထုံးစံအတိုင်း ရှူရှူး က အားမကောင်း၊ ရှူရှူး ဖိနပ်တွေ စိုစ်စွဲ။ ရှူရှူး ပန်းခြင်းအမှု တစ်ဝက်လောက် အရောက် လှေကားပေါ်က အသံတွေ ကြားလိုက်တယ်။ သူခိုးလာတဲ့ အိတ်ကို ဆွဲပြီး ဂျူး လီးယပ် လှေကားပေါ်တက်သွားတယ် ထင်မိပေမဲ့ ခြေသံက သိပ် ပြင်းလွန်းတယ်။ ခဏနေတော့ သူ သိလိုက်ပြီ။ ဒါဟာ ရွှေရောင် ဆံပင်ရှည် မုတ်ဆိတ်ဗရပွနဲ့ ပြန်လမ်းမရှိဆိုတဲ့ စာတန်းကြီး နောက်ကျောမှာ ရေး ထားတဲ့ ဒီနင်းဂျက်ကက်ဝတ်ထားတဲ့ လူရွယ်ပဲ။

အင်း ... တကယ်ပဲ သူဆိုရင်တော့ သူတို့တွေ .ဆုံမှု ဟာ ကောင်းသော တွေ .ဆုံခြင်း မ ဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

*

ဘတ်စ်ကားဟာ စထရန်နာဇ်ကနေ မန်ကိုပင်းကို သတ်မှတ်ချိန်ထက် သုံးမိနစ် စောရောက်လာတယ်။ ခရီးသည်လည်း တစ်ယောက် မှ မပါတော့တဲ့ အတွက်

ကားသမားဟာ ဖလန်မရောက်ခင် နောက်ဆုံးမှတ်တိုင် ဖြစ်တဲ့ မန်ကို ပင်းမှာ
အေးအေးဆေးဆေးနားဖို့၊ အသက်ဝဝ ရှူဖို့ အချိန်ရပြီလို့ ထင်မိ တာပေါ့။

သို့သော်လည်း စီးကရက်ကလေးသောက်ဖို့ မီးညှိရုံ ရှိသေး။ ရွှေရောင်
ဆံပင်ရှည် မှတ်ဆိတ်ဗရပွနဲ့ ပြန်လမ်းမရှိဆိုတဲ့ စာတန်းကြီး နောက်ကျောမှာ ရေးထားတဲ့
ဒီနင်းဂျက်ကက်ဝတ်ထားတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက် သူ့ရှေ့ ရောက်လာတယ်။

သူကြည့်ရတာ ယီးတီးယားတားနဲ့ သိပ်ဟန်ပုံမရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ 'ခင်ဗျား က
ဖလန်သွားမှာ လား'လို့ ရွံ့တွန့်တွန့်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။

'ကျုပ် ဖလန် မသွားဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း မသွားရဘူး' တဲ့၊ ပြန်ဖြေပုံက။

ဘတ်စ်ကားကို လေးနာရီလောက် စောင့်နေရတဲ့အတွက် ဆံရှည်ဆီမှာ
စိတ်ရှည်သည်းခံမှု တစိုးတစိမှ မကျန်တော့ဘူး။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တကယ် လိုသာ
ကားခိုးပြီး ထွက်ပြေးရင် စထရန်နာဖ် မရောက်ခင် ဖမ်းမိမှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးကလည်း
ဝင်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ရဲကားတွေ ဟာ မြို့ ပေါက်စန လေးထဲမှာ စုဝေးစပြုနေပြီ။
ရဲသားတွေ ဟာ ကားဝင်းထဲ ရောက်လာပြီ။ လက်မှတ်ပေါက်မှာ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့
ထိုင်နေတဲ့ လူဖလံလေးကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကြောက်နေကြောင်း၊ ဘာကြောင့်
လက်မှတ်ရုံတံခါးက ပျက်စီးနေကြောင်း စစ်မေးနေတယ်။

ဆံရှည်ခမျာ ရဲတွေ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာမှန်း မသိရဘူး။ ပြန်လမ်း မရှိ
ဂိုဏ်းက သူ့ဘာဝ်ဟာ မန်ကိုပင်းကို အကြောင်းသုံးခုကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့တာ။

၁။ စတော့ဟုမ်းနဲ့ နီးခြင်း

၂။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကောင်းခြင်း

၃။ အရေး အကြီးဆုံး အဓိကကျတဲ့အကြောင်းက လက်တံရှည်လှပါတယ် ဆိုတဲ့
တရားဥပဒေဟာ ဒီနေရာကို လက်လှမ်းမမီလို့ သဘောရှိ ကလောဟီ နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့
အကြောင်းတွေပဲ။ ပုံမှန်အားဖြင့် မန်ကိုပင်းမှာ ရဲမရှိ၊ စုံထောက် မရှိ။

ခုတော့ မရှိသင့် မရှိထိုက်ပါဘဲနဲ့ ရဲတွေ ခြေချင်းလိမ်နေပြီ။ အံ့လိုက် ကျင်းလိုက်ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရဲကားနှစ် စီးနဲ့ ရဲလေးယောက် ကြီးများ တောင် ဆိုတော့ အံ့လိုက်ကျင်းလိုက်ပေါ့။ ပထမတော့ ဒီရဲတွေ ငါ့နောက် လိုက်လာ တာပဲလို့ တွေးရင်း ဆံ့ရှည်ဟာ ပူထူသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်ရောင် :တဲ့ လူနဲ့ ရဲတွေ ပြောနေဆိုနေပုံ ကြည့်ရတာ သူ့နောက်လိုက်တာ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ဘတ်စ်ကားစောင့်နေတုန်း ဆံ့ရှည်ဟာ လက်မှတ်ရောင် : ရုံးခန်းထဲက ဖုန်းကို တစ်စစ ဖြစ်အောင် ရိုက်ခွဲပြီး ရုံးခန်းတံခါးကိုလည်း ပျက်သထက်ပျက်အောင် တတ်အားသရွေ့ လုပ်ထားတယ်။ လက်မှတ်ရောင် :ကောင် ကြောက်သထက် ကြောက်အောင်ပေါ့။

ဘတ်စ်ကားဆိုက်လို့ ခရီးသည် တစ်ယောက် မှ မပါမှန်း သေချာတဲ့ အခါမှာ တော့ ကားကိုရော ကားသမားကိုပါ ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ဆံ့ရှည်က ဆုံးဖြတ် ချက် ချလိုက်တယ်။ လာရာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက် ပြန်လှည့်မောင်းဖို့ ကားသမားကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာ စက္ကန့်နှစ် ဆယ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ဆံ့ရှည်ဟာ မနက်က အယ်လန် ထိုင်သွားတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ရင်း ကားပေါ် လိုက်လာခဲ့တယ်။ အာရုံယူနေသလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

ကားသမား ကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်နေလို့ စီးကရက် မီးညှိသောက်နေမိတယ်။ ကားပေါ် ဆေးလိပ်မသောက်ရဆိုတဲ့ ဥပဒေရှိပေမဲ့ ခု သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ဥပဒေဟာ သူ့နောက် မျက်စောင်းထိုးခုံမှာ ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ရွှေရောင် ဆံပင်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်ဗရုနဲ့ ပြန်လမ်းမရှိဆိုတဲ့ စာတန်းကြီး နောက်ကျောမှာ ရေးထားတဲ့ ဒီနင်းဂျက်ကက် ဝတ်ထားတဲ့ ဆံ့ရှည် ကောင်ပဲလေ။

သွားနေရင်းနဲ့ ဆံ့ရှည်ဟာ ကားသမားကို အိတ်သူခိုး အဘိုးကြီး ဘယ် ဆင်းသွားသလဲ မေးတယ်။ ကားသမားကလည်း အဘိုးကြီးဟာ ဘိုင်ရင်ချီဘူတာမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသွားကြောင်း၊ ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက်ပြုပြီး ငါးဆယ်ဖိုး စီးရင် ဘယ်ထိရောက်မလဲဆိုလို့ ဘိုင်ရင်ချီမှာ ချနေခဲ့ကြောင်း ကရား ရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ဖြေနေတယ်။

တကယ်က ဘိုင်ရင်ချီဘူတာအကြောင်း ကားသမားလည်း ဘာမှ သေချာသိတာ

မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ ဘယ်တုန်းကမှလည်း အဲဒီ မှတ်တိုင်မှာ အဆင်းအတက်လုပ်တာ မရှိခဲ့ဘူး။ ပိတ်ထားတဲ့ ရထားလမ်းရယ်၊ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဘိုင်ရင့်ချိဉ္စာရှိတယ် ဆိုတာရယ်လောက်ပဲ ရေး တေးတေးသိတာ။ အဘိုးကြီး အလွန်ဆုံးသွားနိုင်လှ အဲဒီ ရွာအထိပေါ့။ ခရီးဆောင်အိတ်က ဘီးပါတယ် ဆိုပေမဲ့ အတော် လေးတာ။ သူ အဝေးကြီး ဘယ်ဆွဲနိုင်မလဲ။

ဒီစကားတွေ ကြားရတော့ ဆံရှည်ဟာ အလွန်အလွန် စိတ်သက်သာ သွားတယ်။ စတော့ဟုမ်းက သူ့ဘော့စ်ကို အကြောင်းမကြားသေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဘော့စ်က လူတွေ ကို ကြောက်အောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ သူ့ထက်သာတယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ တကယ်လို့များ အိတ် ပျောက်သွားတာသာ သိလို့ ကတော့ အမလေးလေ့ ... ဆံရှည် တွေ ရင်း ကြက် သီးထလာတယ်။ မ ဖြစ်ဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ဖြေရှင်းပြီးမှ အရိပ်အကဲကြည့် ပြောပြတော့မယ်။ အဘိုးကြီး ဘယ်ရောက်ရောက် အမြန်ဆုံးရှာပြီး သူ့လက်ထဲ အိတ်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မှာ ။

'ကဲ ... ဘိုင်ရင့်ချိဉ္စာတာမှတ်တိုင် ရောက်ပါပြီ'

ကားသမားဟာ ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းပြီး လမ်းပေါ် မှာ က်ချလိုက်တယ်။ သေဖို့ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တယ်။ သို့သော် သူသေဖို့ အချိန်မတန်သေးဘူး။ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်း ကတော့ သေချိန်တန်သွားခဲ့တယ်။ ဖုန်းကလေးဟာ ဆံရှည်ရဲ့ ဖိနပ်အောက်မှာ တစ်စစီ ဝိညာဉ်ကြွလွင့်သွား ရှာတယ်။ အဲဒီ နောက်တော့ ဖလန်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ရဲတိုင်လို့ ကတော့ ဘိုးဘေးဘီဘင် ဘွတ်ဘော် သားမြေးတီတွတ် ကျွတ်ဆတ် အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားကွဲစေရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆံရှည်ပါးစပ်က တရစပ် ထွက်လာ တယ်။

ကျိန်စာတိုက်ပြီးချိန်မှာ တော့ ဆံရှည်ဟာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားသမားကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သနားစရာ ကားဆရာ ကတော့ အကြောက် လွန်ပြီး ဖလန် မသွားနိုင်ဘဲ စထရန်နာ့စ်ရောက်အောင် မောင်းမိ။ ထရက်ဂတ် လမ်းအလယ်ကောင်ကြီးမှာ ရပ်၊ ဒေလီယာဟိုတယ်ထဲ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ဝင်သွားပြီး ဝီစကီလေးခွက်

ဆင့်ချလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ သူ ငိုပါ လေရော။

နောက်နှစ် ခွက် ထပ်သောက်အပြီးမှာ တော့ အရက်ဘားက လူက တယ်လီဖုန်းခေါ်ခွင့် ပေးတယ်။ သူ ချုံ့ ပွဲချင်လိုက်ပြန်ရင်း သူ့ကောင်မလေး ဆီ ဖုန်းခေါ်ပါလေရော။

ဆံရှည်ဟာ လမ်းပေါ်မှာ သူ့အိတ်ခြေရာကို ကောက်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မှောင့်နေပြီမို့ အရာမထင်ဘူး။ ဒီတောကြီးထဲမှာ ခဏနေရင် ကိုယ့်လက် ကိုယ်တောင် မမြင်ရအောင် မှောင့်သွားတော့မယ်။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆံရှည်ရဲ့ သောကတွေ ဟာ အပေါ်ထပ်မှာ မီးလင်း နေတဲ့ ဘူတာရုံအဝိုက်ကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ တစ်ခါတည်း ချပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ကိုင်း ... ဘိုးဘိုး သူခိုး၊ ဘယ်ပြေးမလဲ ... တွေ ကြသေးတာပေါ့။

*

အယ်လန်ဟာ ရှူရှူ ပန်းတာ ရပ်လိုက်တယ်။ အိမ်သာတံခါးကို သတိထား

ဖွင့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲက အသံဗလံတွေ ကိုနားစွင့်တယ်။ အမလေး ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သူ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဂျူး လီးယပ်ဝွန်ဆင်ကို ကိုင်လှုပ်ပြီး 'ဟိုမသာကြီး ဘယ်မတုံး'လို့ မေးနေတာ အီးယိုတဲ့ ဆံရှည်အသံ အစစ်ပဲ။

မီးဖိုခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လိုက်တယ်။ ရှူရှူ ဖိနပ်တွေ က ဘာသံမှ မထွက်ဘူး။ အလိုလေး ... ဆံရှည်ဟာ ဂျူး လီးယပ်ကို နားရွက်နှစ် ဖက် စုံဆွဲပြီး လေထဲ မြှောက်ထားသကိုး။ ဒါ မန်ကိုပင်းက ကားလက်မှတ်ရောင် :တဲ့ လူဖလံ လေးကို လုပ်နည်းအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းပဲ။ နားရွက်ကနေ ဆွဲ၊ တစ်ကိုယ် လုံး ကိုင်လှုပ်ပြီး မေးနေတာ သနားစရာ ဂျူး လီးယပ်ခမျာ ဒုက္ခရောက်နေရှာ။ တကယ်ဆို

အခန်းအလယ်ကောင် တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ သူ့အိတ်ကြီး ပြန်တွေ့ . နေမှပဲ။
ကျေနပ်ပါတော့လား။ ဂျူး လီးယပ်ကလည်း နာလွန်းလို့ ရှုံ့မဲ့နေပေမဲ့ ခေါင်း ကတော့ မာတယ်။
ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။ သစ်ကုန်သည်ဟောင်းကြီးဟာ ခေါင်းကြော အတော် မာတာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ
အယ်လန်ဟာ တွယ်ဖို့ လက်နက်လိုက်ရှာတယ်။ လက်နက်အလောင်းအလျာတွေ တွေ့ တယ်။
ကုလားအော် တစ်ချောင်း၊ သစ်သားတုတ်တစ်ခု၊ ခြင်ဆေးတစ်ဘူး၊ ကြွက်သတ်ဆေး
တစ်ထုပ်။ ဟုတ်ကပြီ။ ကြွက်သတ်ဆေးနဲ့ ချမယ်။ ဟင် ... ဘယ်လိုချမှာ လဲ။ သူ့ပါးစပ်ထဲ
ကြွက်သတ်ဆေး နှစ် ဇွန်း ထည့်ပေးတာကို ပါးစပ်လေးဖြူပြီး လိမ်လိမ်မာမာ စားမတဲ့လား။
ဒါဆို ကုလားအော်ရော၊ အမလေး ... ဒီ သံတူရွင်း အလေးကြီး ဘယ်မနိုင်ပါ့မလဲ။
အသက်ကဖြင့် တစ်ရာရှိနေပြီ ဟာကို။ ခြင်ဆေးနဲ့ မှုတ်မလား။ ဇွီ ... တုံးလိုက်တဲ့အကြံ။
ဆိုတော့ တုတ်ပေါ့ လကွယ်။

အယ်လန်ဟာ တုတ်ကိုင်ပြီး သူ့အသက်နဲ့စာရင် လှုပ်စစ်လိုမြန်တဲ့
ခြေလှမ်းလေးလှမ်း လှမ်းလိုက်တယ်။ ခု သူ ဆံရှည်နောက်ကျော ရောက်ပြီ။ သူ့နောက်ကို
တစ်ယောက် ယောက် ရောက်နေတာ ဆံရှည်လည်း ခံစားမိပုံပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း ဂျူး
လီးယပ်ကို လွှတ်ပြီး သူ နောက်လှည့်လိုက်တာပေါ့။ အဲသလိုလှည့်လိုက်တော့ တုတ်ဟာ
သူ့နဖူးတည့်တည့် ထိတာပေါ့။ ဆံရှည်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာ ဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘဲ
နောက်ပြန်ကြီး လဲကျသွားတာ ထမင်းစားစားပွဲစောင်းနဲ့ နောက်စေ့ မိတ်ဆက်မိပြန်တယ်။
ကိုင်း ... သွေးလည်း မထွက်၊ အသံလည်း မထွက်ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငြိမ်သွားပြီ။

'ဟား ... ကောင်းလိုက်တာဗျာ' ဂျူး လီးယပ်က ကောင်းချီးပေးနေတယ်။

'အင်း ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအချို့ပွဲ ဘယ်မလဲ'

ဆံရှည် သူတို့ခြေထောက်နားမှာ စင်းစင်းကြီး မေ့နေတုန်း သူတို့၊

နှစ် ယောက် ဟာ စားပွဲဆက်ထိုင်ကြတယ်။ ဂျူး လီးယပ်က ဘရန်ဒီ နှစ် ခွက်
ထည့်ပြီး အဘိုးကြီးနဲ့ အဘိုးလေး ခွက်တွေ ကိုယ်စီမြှောက်လို့ တုံ့စုံလုပ်နေ ကြတယ်။ ဂျူး
လီးယပ်က ခွက်ပြန်ချလိုက်ပြီး ...

'ဆိုတော့ ဒီအကောင်ဟာ အိတ်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်စ ...' လို့

မေးလိုက်တယ်။

အင်း ... သူ့ကို အသေအချာရှင်းပြမှ ဖြစ်မယ်လို့ အယ်လန် တွေ မိ တယ်။

နေစမ်းပါဦး။ ဘာကို အသေအချာ ရှင်းပြမှာ တုံး။ ဒီနေ့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် ကောင်းကောင်း နားလည်လို့လား။ ဒါပေမဲ့လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ ကို သူ အသေးစိတ် ပြောပြပါတယ်။ ပြောနေရင်း ဟိုဆံ့ရှည်ကောင် သတိရလားပြီး ခုန်အုပ်မလားလို့ ကျောက် ချမ်းနေသေး တယ်။

ခုထိ ရဲတွေတနေတဲ့ နားရွက်ကြီးနှစ် ဖက်ကို ကြည့်ပြီး ဂျူး လီးယပ်ကို အယ်လန်က တောင်းပန်နေတယ်။ ဂျူး လီးယပ် ကတော့ မလိုပါဘူးတဲ့။ ဒါမျိုး ကြုံဖန်များ လို့ ရိုးနေပြီတဲ့။

ခု သူ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန် ဖြစ်လာပြီ။ ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေတဲ့ အိတ်ထဲ ဘာရှိလဲဆိုတာ သိအောင် ဖွင့်ကြည့်ကြစို့လို့ သူပြောတယ်။ အိတ်က သော ခတ်ထားတယ်လို့ အယ်လန်ကပြောတော့ ...

'မကြောင်စမ်းပါနဲ့ အယ်လန်ရာ၊ ဘယ်သော့မှ ဂျူး လီးယပ်ကို တားလို့ မရဘူးဗျ'လို့ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း အရင်ဆုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကဟာကြီးကို တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ ဒီအကောင် သတိရလာရင် ခုကွတွေ များ ကုန်မှာ ကိုး။

ဒီအကောင်ကို ဘူတာရုံအပြင်ဘက်က သစ်ပင်မှာ ကြိုး နဲ့တုပ်ထားဖို့ အယ်လန်က အကြံပေးတယ်။ ဂျူး လီးယပ်က ကန့်ကွက်တယ်။ သတိရလာလို့ အသံပြန့် အော်နေရင် ရွာထဲက ကြားကုန်လိမ့်မယ်တဲ့။ ရွာထဲဆိုတာ အိမ်ခြေ သုံးလေးအိမ်ပဲဆိုပေမဲ့ သူတို့က ဂျူး လီးယပ်နဲ့ မတည့်တော့ ဆံ့ရှည်ကို လာလွှတ်ပေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံးတဲ့။

တကယ်တော့ ဂျူး လီးယပ်မှာ ပိုကောင်းတဲ့အကြံ ရှိတယ်။ မီးဖိုခန်းနဲ့ ကပ်လျက်မှာ သမင်သားတွေ ထားတဲ့ အအေးခန်းရှိတယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့

အသားကုန်နေလို့ အခန်းက လွတ်နေတယ်။ အခန်းလွတ်နေတုန်း အအေးဓာတ်
လွှတ်မထားဘူးတဲ့။ မီတာခက စောက်ကျိုး နည်း ဈေးကြီး တာတဲ့။ ပြောမယ့်သာ ပြောတာ။
မီးကို သူက ခိုးသွယ်ထားတာ။ တောထဲက ယာခင်း သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံးမှာ နေတဲ့
ဂေါ်စတာဆိုတဲ့လူက ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ဂျူး လီးယပ်အတွက် မီတာခပါ ရောပေးနေရတာ ။ သို့
သော် အလကားရတိုင်း မတရားသုံးလို့ ဘယ် ဖြစ်မတုံးတဲ့။ ကြာကြာဝါးမယ့်သွား အရိုး
ကြည့်ရှောင်တတ်ရမတဲ့လေ။

အယ်လန်က ပိတ်ထားတဲ့ အအေးခန်းကို စစ်ဆေးကြည့်တယ်။
တကယ်ကောင်းတဲ့ အကျဉ်းခန်းပဲ။ ခြောက်ပေ ကိုးပေဆိုတဲ့ အကျယ်အဝန်းဟာ ဆံရှည်အဖို
လိုတာထက်တောင် ပိုနေသေးတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး ဒင်းကို ဒီထဲထည့်ထား။

အဘိုးကြီးနှစ် ယောက် ဆံရှည်ကို ဆွဲလာကြတယ်။ အအေးခန်းထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်တော့ ဆံရှည်ဆီက 'အင်း ... အဲ ...' နဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ အမလေး ... သူ
သတိရလာတော့မယ်။ ပိတ်ဟ တံခါးကို မြန်မြန်။

ပြီးတာနဲ့ အဘိုးကြီးနှစ် ယောက် ဒရောသော ပါး ပြန်ပြေးလာကြတယ်။
ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ထမင်းစားစားပွဲပေါ် မှတင်တယ်။ ခက်ရင်းခွတစ်ခုနဲ့ သော့ ကို
ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လှည့်ရင်း ချောက်ခနဲ ပွင့်သွားတော့ ဂျူး လီးယပ်က အယ်လန်ကို
လှည့်ကြည့်တယ်။

'ဘာပစ္စည်း ဖြစ် ဖြစ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တစ်ဝက်လေ၊ အဲ ...
ကျွန်တော် နဲ့တော် မယ့်ဖိနပ် ပါရင်တော့ ပေးပေါ့ဗျာ ... နော့ ...'

အယ်လန်က ဂျူး လီးယပ်ကိုပြောရင်း အိတ်ကို ပွင့်ချလိုက်တယ်။

'အလို ...'

'ဘုရားရေ ...'

'သေနာကြီးတွေ ... ကျုပ်ကို ထုတ်ပေးကြစမ်း'

အအေးခန်းထဲက အသံကြီးက လန့်စရာ၊ ကလူ ... ကလူ ...။

*